

องค์การบริหาร ส่วนหัวใจ

รักอุ่นๆ ของหนุ่มกรงนำหยิก
กับสาวสุดซิคบ้านนา

เพื่อนคร

“จำเริญ ๆ เอะพอคุณ ให้อนุรักษ ให้อายุมันขวัญยืน เป็น
เจ้าคนนายคน ให้อำรวย ๆ นะ”

“ครับ ๆ ๆ” หลังจากวางปืนโตและตะกร้าหวายใส่ขันข้าวไว้ที่ระเบียง
นอกชาน ชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ด ผิวขาว ผอมรองทรงสูงหวีเรียบร้อย ในชุดกางเกง
ขายาวผ้าฝ้ายสีกรมท่าเข้มกับเสื้อผ้าฝ้ายสีขาวผ่าอก ยืนพนมมือรับพรอย่าง
นอบน้อม

เมื่อให้พรเสร็จเรียบร้อย หญิงชราวัยเกือบแปดสิบผู้มีมวยผมสีดอกเลา
หันซ้ายหันขวามองหาใครสักคน

“ไปไหนของมันนะ สายจนปานนี้ รึว่ายังไม่ตื่น” นางเปรยกับตัวเองก่อน
จะหันมาหาชายหนุ่ม “รอก่อนนะ อยากรู้อัจฉกันไว้”

“ไม่เป็นไรครับคุณย่า เอาไว้วันหลังก็ได้ครับ”

“ไหน ๆ ก็มาแล้ว รอนิดนึงนะ” ว่าแล้วคนที่ถูกเรียกว่า ‘ย่า’ ก็ตะโกน
เสียงดัง จนคนฟังกลัวว่าคนตะโกนจะล้มตึงหงายหลังไปเสียก่อน “ดวงเดือน...
นั่งเดือนเอ๋ย อีนั่งเดือน...แกอยู่ที่ไหน”

“จำ...อยู่ในห้อง”

ชายหนุ่มได้ยินเสียงกุกกัก ตึงตึง ลักพักประตูห้องในบ้านก็เปิดออก เขา
แทบกลืนหัวเราะไม่อยู่ ด้วยผู้หญิงที่ย่าหนุคุณักหนาว่าต้อยตายนั่นต้อยตายนี่
โผล่ออกมาด้วยสภาพผมเผ้ากระเซอะกระเซิง หน้าตาจ้วเจีย เลื้อยยับยู่ยี่

“ว้าย...” เมื่อขยี้ขี้ตาตื่นแล้วเห็นว่ามิไครยืนอยู่กับย่าหนุ หญิงสาวก็อุทาน

แล้วรีบหนีกลับเข้าไปในห้อง

คนเป็นย่ารีบเดินเข้าไปเคาะประตูเสียงดังปังๆ “จะเที่ยงอยู่แล้ว แม่เดือน...แกนี่”

“งั้นผมขอตัวกลับก่อนนะครับ”

“เดี๋ยวพ่อ”

เสียงทักทานหาได้มีผลต่อการก้าวอย่างลงบันได เขาปรี่มาที่รถแล้วรีบขับรถออกไปด้วยใบหน้าเบื่อนยิ้ม

เมื่อย่าหนูเห็นเหตุการณ์เป็นดังนั้นก็ยิ่งหัวเสีย มือที่เคาะประตูจึงรัวไม่ยั้ง

“ออกมาเดี๋ยวนั้นะ ทำยาขายหน้ารู้ใหม่ นั่งหลานไม่รักดี”

“นั่งหลานไม่รักดี” ค่อยๆ เปิดประตูออกมาด้วยใบหน้าสำนึกผิด ย่าหนูหยิกหมับที่แขน แล้วดึงหลานสาวมาที่ระเบียงนอกชาน

“ก็หญิงวงนี่”

“แล้วกลางค้ำกลางคืนทำไมไม่หลับไม่นอน ได้ยินเสียงเปิดโทรทัศน์แจ้วๆ ไม่กลัวเปลืองไฟเปลืองไฟเลย แล้วทรงผมของแก ทำให้มันดีกว่านี้หน่อยได้ไหม...ผมสีแดงนี่ไปเอาออกซะ”

คนเป็นหลานรับฟังด้วยท่าเย็นชาซัดกัน ประสานมือทั้งสองข้างระดับเอว แล้วก็ค้อมศีรษะลงอยู่เนื่องๆ

“ทำอะไรของแก”

“คะ ทราบแล้วคะ ทราบแล้ว”

“ไม่ใช่ทราบอย่างเดียว แต่แกต้องปฏิบัติตามด้วย รู้ใหม่ ยาขายหน้าเขาขนาดไหน พ่อรักษันะเขาตื่นแต่เช้า เตรียมของไปวัดก่อนใครๆ ไปถึงก็ช่วยพระที่วัดจัดสถานที่ ขากลับยังมีน้ำใจรับคนแก่กลับบ้านมาด้วย”

ย่าหนูจระไนคุณความดีของคนที่เพิ่งจากไปพลาหงอบแฮกๆ

“ไอ้ะ” คนเป็นหลานอุทาน พร้อมทำหน้าใสชื่อ “ขายหน้าอย่างไรหรือคะ”

“ขายหน้าอย่างไร ก็ยาคุยหนักหนาว่าแกตืออย่างนั้นอย่างนี้ เรียบร้อยอย่างกับผ้าพับไว้ แต่จริงๆ เมื่อก่อนแกก็เป็นอย่างนั้น แต่ทำไมตอนนี้...” สีหน้าของผู้เป็นย่านั้นเห็น้อยหน้าใจเหลือกำลัง

“ยาจะเป็นแม่สื่อให้เดลลี่ โอ๊ะ ให้หนูกับเขานั่นเถอะ”

“เดลลี่ไหน”

“ไม่มีอะไรค่ะ ไม่มีอะไรแล้วใช้ไหมคะ” นั้น...ขอตัวก่อน” ว่าแล้วแม่หลานสาวก็ค้อมศีรษะ แล้วรีบถอยหลังเพื่อกลับเข้าห้อง ลักพักก็เปิดเพลงภาษาที่ยาหนูฟังไม่รู้เรื่องสักนิดเสียงดังสนั่นในบ้าน

“เฮ้อ...พ่อذنัย นี่เมียแก่ให้ลูกสาวมาอยู่เป็นเพื่อนแม่ หรือว่ามาทำให้แม่อกแตกตายเร็วขึ้นกันแน่”

หลังจากเลียวซ้ายออกมาจากบ้านไม้ใต้ถุนโล่งกลางสวนส้มโอ ‘เต็มฤทธิ์’ แล้วชายหนุ่มนามรักษ์ไทยก็บังคับรถโตโยต้าสี่ประตูให้เลียวซ้ายเข้าสู่รั้วบ้านของตน ซึ่งตลอดสองข้างทางดินลูกรังระยะประมาณร้อยเมตรก่อนถึงตัวบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้มีต้นส้มโอ ต้นลำไย มะม่วง และต้นกล้วยปลูกให้ร่มเงากับมั่งคุดที่เพิ่งลงหลุมสลักแถว แต่ยังไม่ทันจอดและดับเครื่องยนต์ เด็กผู้ชายกลุ่มใหญ่ซึ่งอยู่ในชุดกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดหลากสีรีบกุญแจมาเ็นรอรับ

“เฮ้...พี่รักษ์กลับมาแล้ว เาบุญมาฝากผมด้วยใช้ปะ”

รักษ์ไทยพยักหน้า

“สาธุ สาธุ สาธุ” เด็กๆพร้อมใจกันพนมมือแล้วเปล่งเสียงสาธุการ และหนึ่งในนั้นรีบเอาใจโดยการรับปิ่นโตตะกร้าใส่ขันข้าวและขวดน้ำไปไว้ที่โต๊ะไม้สักตัวหนาหน้าห้องครัว ซึ่งแบ่งพื้นที่ใต้ถุนก่ออิฐถือปูนตกแต่งทันสมัย...

พอลงจากรถ เขาก็กวาดตามองทุกๆคนด้วยสายตาที่มีเครื่องหมายคำถามจนเด็กๆพากันยิ้มแหยๆ

ชายหนุ่มผมรองทรงสูง ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา ตาชั้นเดียวหางตาขึ้นนิดๆ คิ้วดกดำยาว ปรายตามองไปยังเด็กชายวัยเจ็ดถึงสิบสองปีที่ตัวเบียดขึ้น

“เมื่อวันพระที่แล้ว พี่ได้ยิน มีคนสัญญาว่าจะไปเจอกันบนศาลาวัด แต่ทำไมไปไม่กี่คนเอง...โดยเฉพาะพวกเรา” เขาพูดพลางจ้องหน้าคนที่มียายุมากที่สุด

“ก็...พวกผมลืมนี่ครับ”

รักษ์ไทยพ่นลมหายใจออกมา พยายามตั้งสติ ทำใจให้เย็นเพื่อหาวิธีแก้

นิสัย'ที่จะสอไปในทางที่ไม่ดีของเด็กๆ

“คราวหน้าไม่ได้นะ สัญญาต้องเป็นสัญญา โดยเฉพาะสัญญาลูกผู้ชายนี้สำคัญมาก” ลั่นๆ แต่ตรงประเด็น ด้วยรัฐธรรมนูญของเด็กผู้ชาย ถ้าพูดมากไปจะก่อให้เกิดความรำคาญ แล้วจิตจะไม่ยอมรับสิ่งดี ๆ ที่มอบให้

เมื่อเห็นว่าทุกคนพยักหน้าพร้อมกับพูดคำว่า “ครับ” พร้อมเพรียงกัน รัชชั๋ไทยจึงต้องถามเพื่อให้รู้ว่าไม่โกธ และเป็นกาแสดงน้ำใจ

“กินข้าวเข้ากันหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วครับ” คนที่มีน้อยหน้าสุดอยู่ในมือซิงตอบ

“เรียบร้อยแล้วก็ดี วันนี้พี่มีอะไรสนุก ๆ ให้เล่น”

เด็กทั้งโขงมีสีหน้าพอใจ และบางคนก็ดูจะตื่นเต้นกับคำว่า ‘เล่น’ ของรัชชั๋ไทยไม่น้อย

“พี่ว่าพวกเราน่าจะเล่นกันจนเบือแล้ว เอ็ง...เล่นนี้ใหม่ ถากหญ้ารอบๆ ต้นส้มโอ ต้นลำไย และกอกกล้วย รัศมีลักต้นละสองเมตร”

เด็ก ๆ พากันโห่ แต่รัชชั๋ไทยไหวไหล่

“งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข” ว่าแล้วเขาก็รีบผละเข้าห้องครัว โดยไม่สนใจเสียงปรีกษาหาหรือกันของเด็ก ๆ แต่ขณะยืนล้างปิ่นโตและถ้วยชามหูของชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงเด็ก ๆ แยงกันจองต้นไม้ที่จะตายหญ้า เพื่อรับเงินค่าจ้างไปใช้จ่ายแทนแบมือขอจากพ่อแม่

น้ำพิ่งเรือเสื่อพิ่งปา ถ้าไม่ได้เด็กพวกนี้ เห็นที่ชีวิตที่นี้คงจะเหงาหงอยไม่น้อย

เวลาบ่ายคล้อยในอาคารหลังคาจั่ว เสาคู่แปดต้นของห้องสมุด ซึ่งสร้างแยกออกมาจากตัวบ้านไม้ทาสีโอ๊กทั้งหลัง รัชชั๋ไทยผลักประตูออกจากห้องด้านในสุด ซึ่งกั้นกระจกติดเครื่องปรับอากาศมาที่โถงกว้างติดพัดลมเพดานสองตัว ผนังด้านหนึ่งเป็นชั้นหนังสือ และผนังอีกด้านเป็นหน้าต่างบานเกล็ดยาวเกือบจดพื้น ติดผ้ามา่านสีขาวสะอาดตา ทีโต๊ะตัวยาวมีเก้าอี้ไม้หุ้มเบาะนุ่มสีน้ำตาล วันนี้มีเด็กผู้หญิงสามคน เด็กชายสองคน นั่งก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือด้วยท่าที่ใครรู้

แต่ที่หัวโต๊ะ เขาพบหญิงสาวผมซอยยาวเคลือบใสที่ได้ขี้นั่งชบหน้ากับหนังสือบนโต๊ะ เมื่อชะโงกหน้าดูใกล้ๆ จึงเห็นว่า หญิงสาวผมประกายทอง สวมเสื้อยืดสีเขียวบี๊กับกระโปรงสั้นจับจีบรอบตัว กำลังหลับจันน้ำลายไหลลงหนังสือ ชายหนุ่มหัวเราะคิกๆ กับภาพที่เห็น แต่รีบป้้นหน้าเครื่องขริมก่อนจะค่อยๆ สะกิด

“อ้อ...” คนหลังยังไม่รู้สึกตัว แต่เด็กๆ ที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ต่างอมยิ้มและชายตามอง

“อ้อ...อย่ายุ่ง คนจะนอน”

“คุณ คุณ คุณ นี่มันห้องสมุด ไม่ใช่ที่นอน ง่วงก็กลับไปนอนที่บ้าน”

หญิงสาวตื่นขึ้นมา หน้าตาขบขู่ เธอหรีตามองเขาแล้วก็เบิกตากว้าง พอตั้งสติได้ก็ลุกลี้ลู่กลนรีบจัดแต่งทรงผม เซ็ดริมฝีปากด้วยหลังมือและป้้นหน้าให้สดชื่น

“ทำไม ห้องสมุดแล้วทำไม หลับในห้องสมุดผิดด้วยหรือ”

“ไม่ผิดหรอกครับ แต่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้แก่เด็กๆ” ชายหนุ่มทำเสียงแข็ง

“ไม่ตัวอย่างไร เมื่อกี้ห้องคนนี้ก็หลับ ไซ้ใหม่” หญิงสาวหาพวก แต่เด็กๆ พวกนั้นก็มอ่านหนังสือ ไม่ยอมต่อปากต่อคำด้วย

“เฮ้...เมื่อกี้ที่เห็นห้องหลับ พี่ก็เลยหลับตาม” หญิงสาวทำสีหน้าเอาเรื่อง

“นี่อย่าโทษคนอื่นเลย คุณอ่านกฎระเบียบการใช้ห้องสมุดที่นี่หรือยัง นี่อ่านซะ” ชายหนุ่มที่สูงราวๆ ร้อยแปดสิบเซนติเมตรเดินไปที่กระดานแผ่นใหญ่ที่ติดอยู่บนผนัง แล้วใช้ปากกาจ้ไปที่ละตัวอักษร พลังอ่านชัดถ้อยชัดคำควบกล้า ร เรือ ล ลิง ว แหวน ชัดเจน

“ข้อหนึ่ง ห้องสมุดนี้ตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม โปรดช่วยกันดูแลรักษาเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ข้อสอง ห้ามนอนหลับทับหนังสือ เพราะจะทำให้หนังสือเสียหายชำรุด โปรดช่วยกันดูแลหนังสือเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เพราะราคาหนังสือแต่ละเล่มแพงมาก เห็นว่าแพงมาก ข้อสาม อ่านแล้วเก็บเข้าที่ตามเดิมเพราะที่นี่ไม่มีบรรณารักษ์ แล้วดูหนังสือที่คุณค้นออกมาถามจริงๆ เถอะ อ่านหมดทุกเล่มหรือเปล่า และจำได้ไหมว่าแต่ละเล่มมันอยู่

ตรงไหนบ้าง” รัชชัฏไทยทำเสียงเข้ม

“ทำไมต้องดูด้วย ก็ฉันเพิ่งเคยมา ยังไม่ได้อ่านนี่”

“ผมไม่ได้หวังสมบัติที่นั่นะ แต่อยากให้คุณดูแลรักษาเพื่อประโยชน์ของทุกคน และถ้าคุณว่าง ด้านหลังมีเก้าอี้แบบปรับให้นอนได้ แต่อย่าเอาหนังสือไปปิดตานอนเด็ดขาด”

“คุณนี่เรื่องมากจริงๆ ถ้าฉันรู้ว่าที่นี่เป็นของคุณนะ ฉันไม่มาหรอกเหม...เขียนได้ว่ามีห้องสมุดอยู่ด้านใน เชิญอ่านหนังสือฟรี ที่แท้ก็หวงของ ถ้าใจไม่ใหญ่พอแล้วจะเปิดให้เป็นสาธารณะทำไม ล็อกกุญแจไปเลยเซ่ ไม่อ่านก็ได้”

ว่าแล้วหญิงสาวก็ลุกขึ้นเดินไปตั้งประตูทำจะออกไป แต่ชายหนุ่มตามไปรั้งหัวไหล่ไว้เสียก่อน

“นี่คุณ จะไปผมไม่ว่าหรอกนะ แต่กรุณาครับ ขอสาม อ่านแล้วเก็บเข้าที่เดิมด้วย”

หญิงสาวหันกลับมาทำหน้าบอกให้รู้ว่ารำคาญใจ ก่อนจะหยิบหนังสือหลากหลายประเภทที่ตนเลือกออกมาเดินไปที่ชั้นหนังสือ

“เก็บเข้าที่เดิม ก่อนจะดึงออกมา จำได้หรือไม่”

“ได้...สิ ทำไมจะจำไม่ได้ ก็ฉันดึงออกมากับมือนี่” ลักพักหญิงสาวก็ร้องขึ้น “โอ๊ะ” แล้วก็พูดเบาๆกับตัวเองว่า “แยจ้ง ทำไมฉันขี้ลืมอย่างนี้นะ เล่มนี้ฉันจำได้ว่ามันอยู่ตรงนี้ แล้วทำไม...โอ๊ะ! ปวดหัวๆ”

“คุณดูก่อนสิว่าหยิบหมวดอะไรออกมา แล้วก็กลับไปหมวดนั้น คุณนี่จริงๆ เป็นเยี่ยงอย่างให้แก่เยาวชนหน่อยนะ ดูแต่งเนื้อแต่งตัว”

เมื่อได้ยินดังนั้น หญิงสาวก็ยัดหนังสือทั้งตั้งเข้าไปในช่องว่าง หลังจากนั้น ก็เดินลงสั้นเท้าหนัก ๆ มาหาชายหนุ่ม

“เฮ้! นี่คุณจะมาไปแล้วนะ ดูเรื่องหนังสือฉันพอทนได้ แต่ไอ้เรื่องแต่งตัวมันเป็นสิทธิ์ของฉัน ฉันจะใส่เสื้อผ้าสีอะไรมันก็เรื่องของฉัน ไม่เกี่ยวกับคุณ ทีคุณล่ะ ใส่อะไร เลื้อกับกางเกงผ้าฝ้าย ยี้...อุบาทว์” ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าแสดงออกว่าคนพูดรู้สึกแบบนั้นจริงๆ

“เฮ้! คุณก็ไม่มีสิทธิ์มาวิพากษ์วิจารณ์...”

เขาพูดยังไม่ทันจบ หญิงสาวก็เถียงขึ้นมา

“แล้วใครว่าฉันก่อน จำไว้เลยนะ อย่าพูดเรื่องเสื้อผ้ากับฉันอีก” เธอทำท่าโมโห ก่อนจะผลักประตูรีบเดินไปคว้าจักรยานซึ่งจอดไว้ใต้ต้นมะยม เมื่อขี่ออกมาได้ หญิงสาวก็พ่นลมหายใจแล้วยิ้มให้ความฉลาดของตนเอง

“ผู้ชายบ้านนอกๆ ง่ายๆ แบบนี้นะเธอจะมาบังคับผู้หญิงอินเตอร้อย่างฉันได้ นี่ถ้าไม่ติดแม่ ย่า และหลวงพี่ ฉันไม่มีวันกลับมาอยู่ที่บ้านนาที่หอรก มีอะไรดีซะที่ไหน แดกก็ร้อนจนผิวฉันไหม้หมดแล้ว ต้องทาครีมวันละก็กระปุก ผิวฉันถึงจะกลับมาขาว”

นึกถึงสาเหตุที่ตัวเองต้องกลับมาถูกแดดเผาที่บ้านนา ดวงเดือนก็ถอนหายใจออกมา พ่อตายเพราะถูกลอบยิง พี่ชายที่บวชตั้งแต่อายุครบบวชก็ไม่ยอมสึกเพราะซึ่งในรศพระธรรม แม่ก็ขายของทุกวัน ส่วนย่าไม่มีใครดูแล เธอจึงต้องกลับมาอยู่ที่นี้ เธอนึกถึงสาเหตุที่ทำให้พ่อจากไป จนปัจจุบัน ตำรวจก็ยังไม่สามารถสืบหาคนร้ายมาลงโทษได้

หญิงสาวซึ่งจักรยานพลาจครุ่นคิด จนกระทั่งรถจักรยานไปจอดอยู่ที่หน้าร้านเสริมสวย

“อ้าย...นั่งเดือน เอ๊ย คุณเดลี ลมอะไรหอบเธอมาที่ร้านของฉันได้”

ดวงเดือนเดินมานั่งที่เก้าอี้ทำผมแล้วก็ถอนหายใจ ก่อนจะค้อนลมค้อนแล้งไปตามเรื่อง

“ท่าทางแกนี่พิมพ์นางเอกหนึ่งเกาหลีสมาเป๊ะเลยนะ”

“น่ารักใช่ไหมล่ะ” คนพูดเอียงคอจับผมแล้วยิ้มนิดๆ เมื่อถูกชม สีหน้าหดห่อกับชีวิตหาได้มีอยู่ให้คนอื่นร่วมทุกข์ไปด้วย

“น่ารักอยู่หอรก แต่บางทีมันก็น่าหมั่นไส้ มันดูกระเดะอย่างไรก็ไม่รู้ ไม่เหมือนสมัยที่ยังมีกลิ่นโคลนสาบควายติดตามเนื้อตัว”

“นี่นี่”

“ตอนนั้นถ้าแกเจิดอย่างนี้ รับรองพี่มานะไม่ตกหลุมพรางนั่งเวียนหอรก ตอนนั้นแกมันทึม ใจไม่ไวไฟ พี่มานะเลยไปติดบ่วงคนที่ใจถึงกว่า”

พูดถึงเรื่องเก่า ดวงเดือนก็หน้าสลดลง แล้วถอนหายใจโดยไม่มีที่ท่าโกรธ

คู่สนทนาเลยสักนิด “อย่าไปพูดถึงเลย มันผ่านไปแล้ว”

“แต่วิธามันตายไปแล้ว ตอนนี่พี่มานะเป็นโสด แถมรวยมาก ๆ อีกต่างหาก ทั้งตำแหน่งหน้าที่การงาน ฐานะทางบ้าน นึกแล้วเปรี้ยวปาก สวรรค์โปรดแกแล้วนะ” พรรณนาที่แต่งตัวสีสันจัดจ้านไม่ต่างกัน ทำนัยน์ตาชวนฝัน

“เรื่องมันนานมาแล้วนะ”

“นานอะไร แค่นี้เจ็ดแปดปี แก่หรือพี่นได้”

“แต่ฉันไม่อยากจะเป็นคนขายบ้านนอกนะพรรณนา”

“แต่ก็กลับไปอยู่กรุงเทพฯ ไม่ได้แล้วใช่ไหม เมื่ออยู่ไม่ได้ แกก็ต้องหาวิธีอยู่ที่นี่อย่างมีความสุขที่สุดให้ได้ เกิดคดี สมบัติทั้งนั้น เงินทั้งนั้น แกจะอยู่อย่างมีเกียรติ เป็นคนขายที่ใคร ๆ ก็ต้องยกมือไหว้”

“เรื่องนั้นไม่อยู่ในหัวฉันหรอกยะ บางคนมันไหว้เราแค่มือ แต่ใจมันไม่ได้ไหว้เราด้วย ฉันลืมหิวไปแล้วจริง ๆ นะ”

“แน่ใจ?... วันก่อนฉันยังเห็นแกทักทายเขาที่ตลาดนัดด้วยท่าทีอย่างกับปลากะตักได้รับน้ำฝนเดือนหก”

“มันเป็นตัวฉันอยู่แล้วนะ ท่าทางแบบนั้น”

“จ๊ะ แม่ดอกบานชื่น ฐึ่ม ตั้งแต่แกกลับมา ฉันรู้สึกไม่ดีเลยวะ ใคร ๆ ก็สนใจแกทั้งนั้น ตำรวจที่ สภ.เอย หนุ่มที่ทำงานในอบต.เอย หมอที่ สอ.เอย มาตัดผมที่ร้าน พอรู้ว่าฉันเป็นเพื่อนแกก็จ้องจะให้เงินแม่สื่อ ฉันทำใจลำบาก รักพี่เสียดายน้อง มีแต่คนดี ๆ ทั้งนั้น”

“เสียใจ ถ้าจะรักใครชอบใคร ฉันไม่ต้องการแม่สื่อ และถ้าใครคิดจะมาจีบฉัน แกบอกไปเลยนะพรรณนา เข้ามาคุยได้เลย ฉันเปิดประตูออกทุกคน”

“ผิวเขา แกก็โอเครี”

นั่งคุยกันเรื่อย ๆ เบื่อย ๆ สักพักก็มีลูกค้าเข้ามาใช้บริการให้พรรณนาทำเล็บมือและเท้า ดวงเดือนเลยขอตัวออกมา เธอเซ็นจักรยานไปร้านเครื่องมือทางการแพทย์ ขายปุ๋ย ขายยาฆ่าแมลง ยากำจัดวัชพืชของแม่จันทร์หา ซึ่งอยู่ถัดไปอีกสี่ห้าคูหา

“มาได้แล้ววี จะเย็นอยู่แล้ว แกเพิ่งจะมีอารมณ์มาช่วยฉัน”

“ใครว่าหนูจะมาช่วย แม่หนูเก่งอยู่แล้ว เรื่องแค่นี้ขี้ปะติ๋ว” ว่าแล้วก็เดินไปกอดด้านหลังและคลอเคลียอีกฝ่าย

“นี่เรื่องแต่งเนื้อแต่งตัวเพลาๆ หน้อยนะเดือน ที่นี้ตำบลบ้านนาจะไม่ใช่กรุงเทพฯ แม่หูชาหมดแล้ว”

“อุ้มมะ” ลูกสาวอุทานแบบเกาเหล่ แก้งทำสีหน้าไม่พอใจที่ถูกขัดใจ “แค่นี้หนูก็แข็งจะแยะอยู่แล้ว ถ้าหนูอยู่กรุงเทพฯ ปานนี้หนูคงได้เลื่อนตำแหน่งเป็น...”

“อย่าไปพูดถึงมัน พูดถึงแต่เรื่องที่นี่ แล้วก็ทำวันนี้ให้ดีที่สุด”

“แม่เชื่อคนอื่นหรือใจ ว่าหนูเหลวแหลกใจแตก” หญิงสาวผลไปนั่งหน้าอหน้าโต๊ะบัญชี

“แม่ที่ไหนก็คิดว่าลูกตัวเองดีที่สุดแหละ”

“แต่หนูไม่ได้เป็นอย่างที่คนอื่นเขาถือกันนะ” ดวงเดือนถอนหายใจ รู้ว่าใครเป็นคนถือ...ใช่สิ ตัวเองใช้ชีวิตให้คุ้มไม่ได้ก็เลยเอามาเมาท์ ผิดด้วยหรือที่เธอกำลังทำกิจกรรมในรั้วมหาวิทยาลัย ผิดด้วยหรือที่เธอกำลังจะเปลี่ยนแปลงตัวเองจากสาวบ้านนอกเป็นเซย์เป็นสาวมันทันสมัย

ก็ใช่อีกนั่นแหละ ถ้าเธอเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เกิด คนก็ไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน แต่จะมีใครรู้ว่า กระบวนการศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างหากที่ทำให้เธอค้นพบว่าตัวเองมีความสามารถมากน้อยแค่ไหน แต่อธิบายไป ที่นี้ก็มิต่แค่คนที่ห่างไกลคำว่า ‘การศึกษา’

“แล้วอย่าเป็นอย่างไบบ้าง ดูแลท่านหน้อยนะ เราเหลือญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียว อีกอย่างถ้าท่านตายไป ที่ตรงนั้นก็คงยกให้แก ดูแล้วหลวงพี่ของแกคงไม่สีกหาลาเพศ ท่านมีความสุขในวัดเสียแล้ว ร้านนี้ก็เหมือนกัน ถ้าว่างมีเวลารีบมาเรียนรู้งาน เพราะแม่เองก็แก่งงทุกๆวัน จะตายวันตายพรุ่งก็ยังไม่รู้”

“แม่อะ ทำไมพูดอย่างนั้น”

แม่จันทร์รู้ว่าลูกสาวคนนี้ต้องเอาหน้าเย็นเข้าลูบ ขึ้นไปดำว่อย่างเดียวมี่หวังได้เตลิดเปิดเปิง

“มีลูกชายเป็นพระทั้งรูป ไม่คิดหรือว่าแม่จะไม่ปลงตามหลวงพี่บ้าง

อีกอย่างแม่กับพ่ออยู่บ้านนาตั้งแต่เล็กจนโต แม่มีความสุขมากนะ ที่นี้เป็นเหมือนสวรรค์ของแม่กับพ่อ เมื่อแม่คิดอย่างนี้ แม่ก็อยากให้ลูกสาวของแม่คิดอย่างนี้บ้าง”

คนเป็นลูกสาวนั่งฟัง ทำท่าคิดหนัก แต่ก็ไม่มีทีท่าจะคล้อยตาม
“รีว่ามีใครอยู่ทางโน้น”

“ไม่มีหรอก ผู้หญิงเป็นๆ บ้าบออย่างหนู ใครที่ไหนจะมามอง” เธอพูดพลางสะกดน้ำตาไม่ให้ไหล อันที่จริงหญิงสาวแอบรักรุ่นพี่คนหนึ่ง เมื่อเขาเรียนจบเธอก็ยังตามไปฝึกงานอยู่ใกล้ๆ สุดท้ายเขาก็บอกว่าจะคิดกับเธอได้เพียงน้องสาวและแต่งงานกับผู้หญิงเรียบร้อยอย่างกับผ้าพับไว้ เธอไม่ชอบผู้หญิงมีสีล้นแสบตา เธอไม่ใช่สเป็คเขา คิดถึงอดีตแล้วก็พ่นลมหายใจออกมา ผ่านแล้วให้มันผ่านไป ปลอบใจตัวเองแล้ว ดวงเดือนก็นึกถึงเรื่องสำคัญที่เธอจะต้องไล่จี้ให้ได้ “แม่แล้วคดีของพ่อ ใครเป็นคนทำ”

“แล้วจะไปยุ่งอะไรกับเขา”

“หนูอยากรู้ อยากรู้เข้าไปคุยด้วยหน่อย ทำงานอย่างไร ทำไมไม่มีอะไรคืบหน้า เข้าขามเย็นขามละมั่ง ต้องไปไล่บี้หน่อย”

แม่จันทร์หาหยิบนามบัตรออกมาให้ด้วยสีหน้าหนักใจ ที่ลูกสาวสนใจเรื่องไม่เป็นเรื่องมากกว่าเรื่องที่ควรทำ

หลังจากโทร.นัด ร.ต.ต.ภักดี ภักดีวัฒนา ร้อยเวรผู้รับผิดชอบคดีของผู้เป็นพ่อ ดวงเดือนก็ขึ้นจักรยานจากร้านค้าของแม่ขึ้นเนินสูงๆ ต่ำๆ มายังสุดถนนของหมู่บ้านหญิงสาวทิ้งจักรยานสีแดงไว้ที่หน้าร้านอาหารบ้านนา ซึ่งตั้งอยู่ทางขวามือก่อนถึงปากทางเข้าน้ำตกที่เป็นอุทยานแห่งชาติ แล้วเดินปรีเข้าไปนั่งรอที่โต๊ะอาหารสั่งน้ำส้มอัดลมมาดื่มหนึ่งขวด ขณะนั้นก็กวาดสายตาไปรอบๆ พบว่าในมุมหนึ่งของร้านซึ่งบดบังจากสายตาคู่คนมีชายหญิงคู่หนึ่งนั่งมองตากันหวานเชื่อม

“ผู้ใหญ่บ้านนี่” ผู้ใหญ่บ้านคนนี้เธอรู้จัก แต่ผู้หญิงคนนั้นคือใครสรรพคุณความเจ้าชู้ที่พรรณนาบอกไว้ลอยเข้ามาในสมอง ซิกอ เจ้าชู้ไม่เลือกแม่ใครเมียเขา

เห็นดังนั้นหญิงสาวก็สะบัดหน้ากลับไปมองที่ถนนซึ่งปรากฏยับยัดแตก ถึงชีวิตที่ผ่านมาของตน หลายครั้งหลายหนที่เฉียดจะเป็นเมียหย้อยเพราะ ทำตัวก้ำกั้น อดตื้ออดตีไม่จ่ายเงินทางบ้าน จนต้องเร่ออกไปหางานทำเป็นค่า หอพัก ค่าอาหาร และค่าเสื้อผ้า แต่ถึงอย่างไรเธอก็รอดปากเหยี่ยวปากกามาได้ แต่ด้วยการกระทำล่อแหลม ทำให้ยากที่ใครจะเชื่อว่าเธอบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

แม้แต่เพื่อนสมัยเรียนมัธยมปลายและย้ายเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯด้วยกัน ก็เลิกคบเธอ แถมพากันพูดให้ร้ายว่าเธอมักชอบไปเที่ยวกับผู้ชายไม่เลือกหน้า ไม่รักนวลสงวนตัว ผิดด้วยหรือที่เธอเบื่อกับเพื่อนผู้หญิงผู้มากเรื่องเหลือกำลัง กับพวกผู้ชายเธอจะคุยอะไรก็ได้ และที่สำคัญพวกเขาเหล่านั้นมองเธอเป็นแค่ เพื่อนคนหนึ่งเท่านั้น

ดวงเดือนหันกลับไปมองผู้ใหญ่บ้านกับผู้หญิงคนนั้นอีกรอบแล้วก็ปลงใจว่า เธอยังคิดเช่นนั้นได้ แล้วทำไมคนอื่นจะคิดเช่นนั้นกับเธอบ้างไม่ได้

หลังน้ำส้วมแพนตำหมัดไปหนึ่งขวด ดวงเดือนจึงเห็นนายตำรวจนามักดี เดินผึ่งผายเข้ามาในร้านอาหาร

“สวัสดีครับ คุณดวงเดือนใช่ไหมครับ”

หญิงสาวยิ้มหวานพร้อมกับผายมือชี้เอื้อมห่มร่างสันทัดผิวดำแดง ใบหน้าเหลี่ยมแต่ดวงตาคมและคิ้วเข้ม

“เบียร์เย็นๆ ไหมคะ”

“ของคุณเป็นน้ำส้วมนี่”

“ดื่มเป็นเพื่อนก็ได้ค่ะ”

เมื่อได้ยินดังนั้น ร้อยตำรวจหนุ่มก็มีสีหน้าตกใจ

เวลาบ่ายคล้อย

ขณะนั่งดื่มเบียร์อยู่กับตำรวจหนุ่มในร้านอาหาร ดวงเดือนก็เหลือบเห็นรักษ์ไทย คนโปรดของคุณย่าคุณยายทั้งหลาย สวมเสื้อกล้ามสีขาวทับเสื้อยัดสีแดง กางเกงผ้าร่มสีน้ำเงิน และรองเท้าผ้าใบอย่างดี วิ่งออกกำลังกาย โดยมีเด็กผู้ชายอีกนับสิบคนวิ่งตามกันเป็นพรวน

หมวดภักดีหันหลังกลับไปมองแล้วก็ยิ้มให้ แต่หญิงสาวกับเปลอแยกเขี้ยวใส่

“อะไรหรือครับ” นายตำรวจมีสีหน้าแปลกใจ

“เปล่าหรือคะ แค่...”

“วิ่งกันเกือบทุกวันครับ เมื่อก่อนมีเขาคนเดียว ตอนนี่เริ่มมีเด็ก ๆ วิ่งตามหลายสิบคนครับ แต่เขามีกติกาณะครับ ก่อนออกมาวิ่งจะต้องช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเสียก่อน ก็อย่างที่รู้จักกัน พวกเราเคยผ่านวัยเด็กมาแล้ว เรื่องเล่นอะไรก็สนุกไปหมด แต่คุณรักษ์ไทยสามารถทำให้เรื่องเล่นเป็นงานเป็นการได้”

“สนิทกันหรือคะ”

“ก็เคยคุยกันครับ แกเป็นทายกวัดตัวสำรองด้วย เวลาจัดงานบุญงานกุศลที่ไหน ถ้าเจ้าภาพเป็นคนรู้จักกัน ก็จะมาเชิญแกไปเป็นพิธีกรให้ และหัวอกคนไกลบ้านเหมือนกัน พอคุยกันก็เลยถูกคอ” น้ำเสียงที่กล่าวถึงอีกฝ่ายดูนิยมชมชอบไม่น้อย

เมื่อเห็นสายตาของตำรวจหนุ่ม ดวงเดือนก็หันเบียร์ลงคอด้วยความยากลำบาก แต่ก็อดปากไว้ไม่ได้

“เอ่อ...คือ...เป็นกิ๊ก...กัน...หรือเปล่าคะ”

“เฮ้ย! ไม่ใช่ครับ ผมผู้ชาย เขาก็ผู้ชาย คุณนี่ เมื่อกี้ผมจับคุณอยู่แท้ๆ”
“จับหรือคะ” ดวงเดือนทำหน้าตาใสซื่อ “แล้วทำไมฉันถึงไม่รู้ตัว”

“แล้วคุณเดือนไม่ไปออกกำลังกายบ้างหรือครับ ที่โรงเรียนตอนเย็นๆ จะมิกลุ่มมาออกกำลังกายกัน”

“ไม่หรือคะ เดือนเกลียดคนนำเต้น” หญิงสาวพูดตรงจนผู้หมวดล้าลัก เบียร์ แต่ถึงกระนั้นก็ยังขังใจกับคำพูดของเธอ

“เกลียด?”

“เขาสวยกว่าฉันมั้งคะ” เธอพูดไปเสียอีกทางด้วยไม่เอาความลับพันซ์ ที่ไม่ลงรอยกับผู้หญิงอีกคน คุยกันเรื่อย ๆ จนกระทั่งพระอาทิตย์จวนลับขอบฟ้า หญิงสาวถึงนึกได้ว่าต้องช่วยย่ำทำกับข้าวและภูบ้าน

“คือวันนี้ฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ เรื่องพ่อ อย่านไปฝากไว้ด้วยแล้วกัน อยากรู้คนทำผิดถูกลงโทษมากกว่าปล่อยยให้ลอยนวลอยู่อย่างนี้ หรือถ้าผู้หมวดไม่มีหลักฐานแน่ชัดที่เอาผิดไม่ได้หรือว่าสงสัยใคร บอกฉันมา ฉันจะเล่นเกมนอกกฎหมายเพื่อล้างแค้น” น้ำเสียงของหญิงสาวจริงจัง

“โอโฮ นี่คุณกล้าพูดอย่างนี้ต่อหน้าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เลยรีครับ”

“ทำไมจะไม่กล้าล่ะคะ ก็จนปานนี้ยังไม่มีควมคืบหน้า อย่านนี้ไม่เรียกว่าทำงานห่วยแตกไร่น้ำยาแล้วจะเรียกว่าอะไร” ว่าแล้วดวงเดือนก็ลุกขึ้น พร้อมกับบอกว่า “จ่ายค่าเบียร์ด้วยนะคะ” พูดจบก็ค้อมศีรษะแล้วเดินจากไป

เมื่อหญิงสาวขี้จักรยานออกไปแล้ว ผู้หมวดก็หันกลับมามองแก้วเบียร์ ที่ว่างเปล่าแล้วสายศีรษะ

“ผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดา แต่ก็ยิ่งน่าสนใจแฮะ”

เมื่อชื่อออกมาได้สักพักไซ้เจ้ากรรมดันหลุดจากงานจักรยาน ดวงเดือนจอดรถแล้วลงมาซ่อม แต่เข้าไปได้นิดเดียวก็หลุดอีก จนกระทั่งขบวนหนักวิ่งผ่านไปหน้าตาเฉย

“เฮ้ย! ใจดำชะมัด” เธออดใจไม่ตะโกนตามหลังไม่ได้

คนนำขบวนหยุดก็ก็ ส่วนท้ายขบวนวิ่งแยกย้ายกลับบ้านอย่างกับนัดหมาย

กันไว้

“รถเป็นอะไร...คุณนาย” น้ำเสียงของคนถามซึ่งมีเหงื่อโชกกายคล้ายจะเยาะหญิงสาวไม่พอใจกับความหวังใญ่จอมปลอมมั้น เสียงที่ตอบกลับจึงกลายเป็นเสียงสยะบัด

“เป็นอะไร เป็นรถนะสิ ถ้ามได้ ตาถั่วหรืออย่างไร” เธอหลุดพูดแรงๆ ออกไปแล้วก็นึกไม่ไหวตัวเอง แต่จะให้แก้คำเป็น ‘อู๊ย จ๊ะ ขอโทษก็เห็นจะยาก และทางนั้นก็เข้าใจความหมายของน้ำเสียงนั้น

“เก่งนิ คงเอาตัวรอดได้ แค่อุ๊ยหยังอ้ออ้อหลุด แต่ช่วยอะไรไม่ได้นะ ไม่มีเครื่องมือ เข็นกลับเองแล้วกัน ไม่ไกลหรอก แค่อีกโลกกว่าๆ นิดเดียวก็ถึง” ว่าแล้วเขาก็รีบวิ่งเหยาะๆ ากไป

ยังไม่ทันจะตะโกนต่อล้อต่อเถียงให้คลายขุ่นใจ รถยนต์สี่ประตูก็มาจอดขนาบข้างเสี้ยก่อน

“เดีอน รถเป็นอะไร”

“พี่มานะ”

ชายหนุ่มมุกสิ่กุกอลงจากรถด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ยิ้มแล้วสดชื่น ยิ้มแล้วโลกเป็นสีชมพูเหมือนเมื่อสักเจ็ดปีที่แล้ว

“อ้อหยังอ้ออ้ออ้อ มา เดียวพี่ยกขึ้นรถไปซ่อมให้ แล้วไปส่งเราที่บ้านโอเคไหม”

“โอเค”

เขาเปิดประตูรถให้หญิงสาวขึ้นไปนั่ง จากนั้นก็ปิดให้ด้วยท่าทางสุภาพดวงเดือนรู้สึกว้าวใจขยายจนอึดอัด

“เดีอนไปไหนมา”

“อ่อ...ไป...” หญิงสาวไม่ยากบอกความจริง ด้วยมานะคนนี่คือหนึ่งในผู้ต้องสงสัยเกี่ยวกับการเสียชีวิตของผู้เป็นพ่อ เขาหลงสมัครรับเลือกเป็นสมาชิกอบต.เหมือนกัน และพ่อของเธอคือคู่แข่งคนสำคัญ ถ้าไม่มีพ่อ เขาต้องลอยลำแน่นอน ที่สำคัญถ้าเขาและพ่อชนะการเลือกตั้งทั้งคู่ พ่อต้องเป็นคู่แข่งในการเลือกตั้งนายกอบต.อีกด้วย

วันนี้เขาเข้าไปนั่งอยู่ในสภาท้องถิ่นอย่างองอาจ และได้เป็นถึงนายกอบต. แล้วพ่อของเธอล่ะ...อยู่ตรงไหน เขาน่าสงสัยมากกว่าคนอื่น มากกว่าเรื่องขัดผลประโยชน์รับซื้อพีซีไร่ และไม่น่าใช่คดีขู้สาว เพราะพ่อไม่ใช่คนเจ้าชู้ แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่จับมือใครดมไม่ได้...ตำรวจทำงานห่วยแตก

“ขี้จักรยานเล่นไปที่หน่วย” ดวงเดือนหมายถึงหน่วยพิทักษ์ป่าที่อยู่สุดถนนของหมู่บ้านที่ชื่อบ้านนา และเหตุที่ชื่อบ้านนา เพราะตั้งแต่สี่แยกที่เป็นพื้นที่ราบจากอำเภอ รถจะต้องข้ามเนินเขาสูงๆ ต่ำๆ ผ่านหลายหมู่บ้าน จนกระทั่งมาถึงแอ่งกระทะใหญ่ประมาณสามพันไร่ท่ามกลางขุนเขาและป่าไม้เขตอุทยานแห่งชาติ ป่าไม้ดี น้ำท่าอุดมสมบูรณ์ ทางกรจึงจัดให้มีการชลประทานที่เอื้อต่อการทำนาในที่ลุ่ม ทำไร่ และทำสวนในที่โคก เมื่อถึงฤดูหนาวอากาศจะเย็นนานในฤดูร้อนก็ไม่ร้อนมาก และในฤดูฝน ด้วยต้นไม้มากมายทำให้ฝนตกหนักและนาน พื้นที่นี้จึงมีการเกษตรรุ่งเรืองซื้อขายคล่อง จนกระทั่งผู้เป็นแม่ยกย่องว่า สวรรค์บ้านนา

แต่หญิงสาวกลับไม่เห็นเป็นเช่นนั้น ที่นี่ไม่มีแสงสีเสียงอีกทีก็ ไม่มีเวทยานพาหนะวิ่งขวักไขว่ ไม่มีห้างสรรพสินค้าใหญ่โตผู้คนได้เรือนหมื่นเรือนแสน ไม่มีโรงภาพยนตร์ มีแต่พวกนายทุนที่เริ่มมาขวั้นซื้อที่ดินด้านที่ข้างหลังติดลำธารเพื่อสร้างโกดังเก็บพีซีไร่ บ้างล้อมรั้วมิดชิดปลูกต้นไม้ทำบ้านพักตากอากาศสวยๆ หรือไม่ก็ทำสวนให้ความร่มรื่นมากกว่าเป็นธุรกิจเลี้ยงตัว

“บ้านเราเปลี่ยนไปมากไหม”

“มาก มากจนเดือนตกใจเลยละ เมื่อก่อนสมัยที่ยังไม่มีหน่วย สองข้างทางมีแต่ต้นไม้ ตอนนี้มีบ้านคนเยอะแยะเขียว แถมมีตลาดเล็กๆ เกิดขึ้น”

“เป็นเพราะลุงदनัยตัดสินใจทำตึกแถวพาณิชย์นะสิ ไม่งั้นที่ตรงนี้คงไม่มีสี่ล้อ และอีกอย่าง มันเป็นย่านที่มีหน่วยงานราชการมาตั้งด้วย จึงกลายเป็นศูนย์กลางของตำบลไปโดยปริยาย”

“พอรู้ไหมคะว่าใครสั่งฆ่าพ่อเดือน” หญิงสาวโผล่ออกมาอย่างไม่สนใจประเด็นก่อนหน้า ดวงตาของเธอมีหยาดน้ำตาคลอหน่วยจนน่าเห็นใจ

มานะถอนหายใจ เขาพอคาดเดาความรู้สึกของหญิงสาวได้

“พี่ไม่รู้ เรื่องนี้ควรถามตำรวจ”

“ตำรวจก็ไม่รู้” คนพูดเฝ้าริมฝีปากเข้าหากัน

แต่ยังไม่ทันที่มานะจะพูดอะไร รถก็จอดลงที่หน้าบ้านตึกสองชั้นหลังใหญ่โตของเขา ชายหนุ่มลงจากรถ ยกจักรยานลงแล้วเข็นเข้าไปในบ้าน หาประแจมาขันนอตซ่อมจักรยาน ทำให้ดวงเดือนนึกถึงสมัยที่ยังเรียนหนังสือชั้นประถม

สมัยนั้นพ่อกับแม่ยังพักอยู่บ้านกลางสวน ทุกเช้าเธอจะต้องขี่จักรยานออกมาพร้อมกับเอกชัย และมาเจอมานะเพื่อนของพี่ชาย บ้างครั้งเธอนั่งซ้อนท้าย มือน้อยจับอยู่ที่เอวเขา ส่วนเขาถ้าเงินเหลือจะซื้อขนมจากโรงเรียนมาฝาก และบางวันเขากับพี่ชายก็ลอบให้เธอลงไปเก็บลูกโกงเทงแล้วขี่จักรยานหนี

เมื่อเรียนจบชั้นประถม มานะกับเอกชัยก็ย้ายไปเรียนมัธยมในอำเภอ กว่าเธอจะจบ ป.หกและย้ายตามไป เขาก็เป็นหนุ่มกระเซิงเสียแล้ว มีสาว ๆ มาหลงเสน่ห์ท่าทางแมน ๆ มากมาย เธอรู้ว่ามานะมีใจให้เธอ น่าจะ ‘รัก’ เธอแบบหนุ่มสาว แต่อย่างว่า นิ่งวิธาคณใจกล้าทุ่มทุนสร้างจนมานะเรียนไม่จบ ป.วส. ออกมาเป็นพ่อของลูกในท้อง ท่ามกลางเสียงก่นด่าว่าเป็นเด็กใจแตก ไม่รู้จักหน้าที่ของตน

มาวันนี้...คนไม่ดีคนนั้นกลับจับปลัดจับผลูเจริญรุ่งเรืองจนกระทั่งเป็นนายก อบต. เป็นเจ้าของรถเกเรตเตอร์และรถบรรทุกดินหลายคันกับบ้านหลังใหญ่โต แต่น่าสงสารนึ่งวิธาคณที่ฆ่าตัวตายไป ทั้งสมบัติไว้ให้สามมีและว่าที่ภรรยาใหม่ที่จะมานอนชั่วคราว

ดวงเดือนมองเขาจูงจักรยานกลับมา และยกใส่ท้ายกระบะแล้วถามใจตนเอง

เธอรักเขาอยู่หรือเปล่า มีใครแทนที่เขาไปแล้วก็คน แล้วก็ได้อำตอบว่า รักแรกยังคงอยู่ แต่ไม่มาก...อยู่ลึกสุดใจทีเดียว แต่เมื่อเห็นหน้ากันบ่อย ๆ มันก็ค่อย ๆ ไหลย้อนกลับมา

รถกระบะของมานะลับตาไปแล้ว ดวงเดือนเข็นจักรยานไปไว้ในใต้ถุนแล้วรีบวิ่งขึ้นบ้าน ก็พบย่านั่งหน้าตาบอบช้ำไม่รับรออยู่

“แหกหายไปในไหนมาตั้งแต่ตะวันบ่าย แล้วนี่มันก็โมงก็ยามแล้ว ย่าทิวข้าวรู้ไหม”

“อ้าว แล้วทำไม...”

“ต่อไปนี่อย่าจะไม่หุงข้าวเช้าและเย็นอีกแล้ว แกต้องมีหน้าที่ดูแลย่า” ย่าหนูพูดเสียงเย็น

“ย่า แต่ตอนเช้าหนูตื่นให้ไม่ไหวนะคะ” เธอเริ่มตอรอง

“ต้องไหวสิ ย่ายังตื่นได้เลย”

“ก็ย่านอนหลับแต่หัวค่ำ แต่หนู...”

“แล้วแกเปิดอะไรดูทั้งคืน” ย่าพูดพาลงตำหนักไปด้วย

“ย่าอะ” หลานสาวอืดออด

“ต่อไปย่าจะต้องอบรมแกเสียใหม่ ขึ้นทำตัวอย่างนี้ มีหวังคนเอาแกไปทำเมียมันตะตูดโด่งกลับมาส่งอย่างแน่นอน ไปสิ รีบเข้าครัวไปหุงข้าว”

“ก็ได้ค่ะ โห๊ะ...แยจ้ง” ว่าแล้วคนทีไปซุกซนจนทั่วก็มุดเข้าครัว ระหว่างนั้นก็มึนเสียงดังโครมคราม ลักพักก็ยกออกมา...

“ย่าฟันไม่ค่อยดี เคี้ยวหมูลำบาก กินไข่เจียวนะคะ”

“ย่าเหม็นคาว และอีกอย่างหม้อที่อ๋อนามัยบอกว่าคนแก่กินไข่มาก ๆ ไม่ดี”

“พຽ່ງนี้กินอาหารเกาหลีใหม่คะ ข้าวห่อสาหร่าย ย่าต้องชอบแน่ ๆ เลย เพิ่งได้ข้าวหอมใหม่มาด้วย มันคล้ายข้าวญี่ปุ่นเลยนะคะ”

“ไม่ ย่าจะกินน้ำพริกผักต้ม แล้วที่จะเอาใส่บาตร ทำแกงกะทิฟักทองใส่หมูสามชั้น”

“หนูทำไม่เป็น”

“พຽ່ງนี้เข้าย่าจะตื่นมาสอนตั้งแต่ตีสี่ อย่งไรคืนนี้กินข้าวอ๋มแล้วล้างชามเลย ห้ามแซ่ไว้ให้แมลงสาบมาแตะ เทวดาเห็นจะไม่รักษำบ้าน เสร็จแล้วเข้าไปนวดให้ย่าในห้องด้วย”

“ย่า หนูไม่ว่าง” ว่างของดวงเดือนก็คือดูซีรีส์เกาหลีที่โทร.ไปฝากเพื่อน

ที่กรุงเทพฯซื้อแล้วส่งมาให้ ดูตอนกลางวันอากาศมันร้อน ต้องเป็นกลางคืนถึงจะได้อารมณ์

เมื่อปฏิเสธไม่ได้ ดวงเดือนจำต้องเข้าไปปีบหวดให้คนสูงวัยอย่างที่เคยทำมาแต่เล็กแต่น้อย

“ฟังย่าเล่านิทานไหม”

“ไม่เอา” หญิงสาวหวดไปหน้ามุ่มไป

“เมื่อไรแกจะไปเอาผมสีแดงนี้ออกสักที ย่ารำคาญลูกตาแล้ว”

“ใครว่าผมสีแดง นี่มันสีดำต่างหาก หนูว่าตayaฝ้าฟางมากกว่า สีดำยาตุติๆสิ” ว่าแล้วหญิงสาวก็สะบัดผมยาวเคลือบยาไปมา

ย่าหนูเห็นดั่งนั้นจึงหัวเราะเบาๆ

“จริงๆ หลานย่ามันก็สวยนะ น่ารักดี เดือน ย่าถามอะไรหน่อย สนใจพ่อรักษ์บ้างไหม”

“ไม่ คนปากอย่างนั้นหนูไม่ชอบ” หญิงสาวตอบอย่างไม่ต้องคิดเลยสักนิด

“แต่ย่าชอบ”

“ย่าก็ขอเขาแต่งงานสิ คนโสดเหมือนๆกัน”

ย่าตีแผ่เยาะเข้าให้ แล้วทำท่าครุ่นคิดก่อนจะถาม “เมื่อเย็นใครมาส่ง”

“พี่มานะ” เธอตอบส่งๆโดยไม่คิดอะไร

“เฮ้ย! แกยังคบหากับเขาอยู่อีกเรอะ เขาขงการฆ่าพ่อแกนะ”

“มีหลักฐานไหมล่ะ” หญิงสาวคิดเหมือนย่า แต่อดค้านให้สนุกปากไม่ได้

“ไม่มีหรอก ลูกปิ่นมันมาจากปากกระบอกปืน กระบอกปืนมันมาจากมือคน คนมันต้องมีคนสั่งมา แล้วคนที่สั่งก็คือคนที่เสียผลประโยชน์”

“มันเป็นทฤษฎีตื้นๆซึ่งย่าฟังจากข่าวในโทรทัศน์ไซ้ใหม่ พ่ออาจจะขัดผลประโยชน์กับคนอื่นก็ได้ หรือคนอื่นทำลูกปิ่นลั่นใส่พ่อก็ได้”

“แกพูดเหมือนไม่รักพ่อของแก” ย่าหนูทำเสียงน้อยใจ

“รักสิ ทำไมจะไม่รัก พ่อดีกับหนูมากนะคะ ส่งหนูไปเรียนในกรุงเทพฯหมดเงินไปตั้งเยอะแยะ หนูอยากได้อะไรก็รีบโอนเงินไปให้” คนพูดไม่เอ่ยถึงตอนเธอต่อต้านไม่เชื่อฟังเรื่องกิจกรรมเลยถูกตัดจบ “แล้วหนูจะไม่รักพ่อได้

อย่างไร หนูรักพ่อพ่อกับรักย่าแหละ แล้วหนูก็คิดหาวิธีแก้แค้นให้พ่ออยู่ ย่าไม่ต้องกลัวหรอกว่าหนูจะยุ่งกับพี่มานะ หนูไม่อยากเป็นแม่เลี้ยงใคร และไม่อยากจะใช้ของมือสอง”

“มันต้องอย่างนั้น แต่เรื่องแก้แค้นแก่อย่าทำเองล่ะ นั่นเป็นหน้าที่ของตำรวจกับเวรกรรมที่เขาก่อไว้ คนทำชั่วเต็มยมนักก็ต้องเจอวิบากกรรม เราเองทำใจให้ดี ทำแต่ความดี เดี่ยวสิ่งดี ๆ ก็จะมาหาเราอยู่ข้างหน้า”

“จ๊ะ ๆ สาธุ ๆ หนูไปนอนนะ” พอรู้ว่าย่าจะร้ายธรรมะให้ฟัง เธอจึงรีบเบี่ยงประเด็นไปเสียอีกทาง

“ฉลาดนัก แล้วแกไม่นอนกับย่ารี ตอนเด็ก ๆ แกยังนอนกับย่าเลยนะ”

“ไม่หรอก หนูนอนตื่น เดี่ยวตื่นทับยาก็ดำหนูอีก และหนูก็ยังไม่มีการมธน์จะฟังพระเทศน์ในคืนนี้ด้วย” ว่าแล้วคนเป็นหลานก็ลุกขึ้นค้อมศีรษะ ถอยหลังแล้วเดินออกจากห้อง ชั่วอึดใจก็กลับเข้ามาหอมแก้มย่า “ราตรีสวัสดิ์... หนูรักย่า นะคะ”

และเวลาทุข์ทรมานก็มาถึง นาฬิกายังไม่ทันจะดัง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นเสียก่อน

“จ๋า...ตื่นแล้วจ๋า” เธอพูดขณะตาปรือ จนกระทั่งเสียงเรียกดังอีกครั้ง... ก็ยัง “จ๋า” จนกระทั่งเสียงดังระรัว

“โอ๊ย หนูปวดหัว นึ่มน...” เธอเปิดไฟแล้วหันกลับไปดูนาฬิกา “อู๊ย ตีห้าครึ่งแล้ว” เจ้าของห้องรีบเปิดประตูออกมาพบว่าयीนหน้าบึ้ง “วัยกำลังกินกำลังนอนนะคะ ขอภัยค่ะ”

ดวงเดือนทำท่าสงบเสงี่ยมเจียมตัว แล้วรีบเดินไปยังห้องน้ำที่ก่ออิฐยกพื้นจนสูงเท่าพื้นกระดาน ล้างหน้าล้างตาแล้วเข้าไปในครัว แกงกะทิฟักทองใส่หมูสามชั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว แถมข้าวเม็ดสวยก็เรียงอยู่ในชั้นลงหินแล้วเช่นกัน

“หนูขอโทษค่ะ” เธอพูดแล้วค้อมศีรษะไปด้วย จนยาต้องเอามะ هنگเขกศีรษะดังป๊อก

เวลาประมาณหกโมงเช้าอากาศที่ถนนปากทางเข้าบ้านทั้งสองหลังค่อนข้างจะสดใส ถ้ามองลงไปจะเห็นท้องนาเขียวชอุ่มอย่างกับผ้ากำมะหยี่ผืนกว้างปกคลุม เมื่อสะท้อนแสงพระอาทิตย์ยามเช้า พรายน้ำค้างบนยอดใบข้าวกลายเป็นสีขาวพรราว เสียงนกกะจิบดังจิบจับอยู่บนกอไผ่ ดวงเดือนถือถาดที่มีถ้วยแกงสองถ้วย ขนมปังหนึ่งถุง และขันข้าวสวยพร้อมกับดอกเข็มกำไว้กับรูปเทียนไปวางบนไม้กว้าง ขาเตียงลักษณะเหมือนศาลพระภูมิแต่สูงเท่าศาลเพียงตา หญิงสาวก็ชะเง้อหาพระภิกษุที่มารับบิณฑบาตในเช้าวันนี้

ขณะรอที่นั่งลงใช้ไม้ขีด ๆ เขียน ๆ บนพื้นดินแล้วปล่อยให้ล่องลอยไปเรื่อยเปื่อย พอเงยหน้าก็เห็นภิกษุไทยถือถาดลักษณะเดียวกันออกมาวางบนไม้กระดานขาเตียงตัวเดียวกัน

“สวัสดิ์ครับคุณย่า” ชายหนุ่มพนมมือไหว้อย่างสวยงาม

ดวงเดือนรีบลุกขึ้น เบะปากใส่เขา

“วันนี้พ่อรักษุ์ทำอะไรหรือ”

“ผัดบวบครับ พอดีบวบที่ปลูกไว้แถวหน้าออกลูกดกเต็มต้นเลย เตี่ยวผมจะเด็ดมาฝากคุณย่านะครับ”

“ดี ๆ ขอบใจ จำเรื่อง ๆ นะ เออเนี่ย ย่าทำแกงกะทิฟักทองใส่หมูสามชั้นมาให้ด้วยนะ เตี่ยวเอาถ้วยนี้กลับไป ไม่ต้องเอามาคืนนะ เตี่ยวตอนสาย ๆ ให้เดือนตามไปเอาถ้วยพร้อมกับบวบ”

“ไม่ต้องก็ได้ครับ ผมเอามาคืนดีกว่าครับ อย่าลำบากเลยครับ”

ดวงเดือนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ย้ำกับภิกษุไทยคุยเรื่องบุญกุศล อริชฐานจิต เรื่องศีล เรื่องทานอย่างถูกคอ หัวร่อต่อกระซิกเมื่อพูดถึงคนบนศาลาวัด จนกระทั่งหลวงพี่ของเธอเดินนำพระลูกวัดสี่รูปมาถึง และด้วยความคุ้นเคยทั้งยังไม่ชิน หญิงสาวจึงโหมมือเป็นเชิงชักทายจนย่าหนูต้องรีบหยิกแขน

“หลวงพี่...สบายดีนะคะ”

หลวงพี่ยิ้มเล็กน้อยก่อนจะเปิดฝาบาตร

“หัดตัดบาตรเสียบ้าง” ว่าแล้วย่าหนูก็ถอยออกมาให้สองหนุ่มสาวตัดบาตรเคียงกัน ด้วยลักษณะแย่งกันใส่อย่างต้องการเอาชนะมากกว่า หลังจากนั้น

ก็นั่งลงรับพร พอพระเดินจากไปก็รีบลุกขึ้นพร้อมกัน แล้วแยกเขี้ยวใส่กัน ก่อนที่ชายหนุ่มจะพูดกับย่าหนู

“ผมขอตัวก่อนนะครับ เรื่องถ้อยกับบบ ผมจะเอามาคืนให้เอง”

“เฮอะ! ฉันก็ไม่อยากไปบ้านนายหรอก แล้วป้าย‘มีห้องสมุดอยู่ด้านในเชิญไปอ่านตามสบาย’เอาออกไปด้วยนะ รกลูกตาฉัน” พุดจบสาวเจ้าก็เดินถือถาดเข้าไปในรั้วบ้าน

ช่วงสาย ขณะที่ดวงเดือนกำลังนั่งแปร่งผมส่องกระจกดูใบหน้านวลของตัวเองอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงหนุ่มหนุ่มสุภาพดูเกรงๆ และเจียมตัวดังอยู่ที่ตีนบันได

“คุณย่าครับ คุณย่า คุณย่าครับ”

เจียบ ไม่มีเสียงตอบรับ ดวงเดือนค่อยๆ ย่องมาที่หน้าต่าง แอบชะโงกหน้าต่างก็พบหนุ่มหน้าจืดนิยมนามความเป็นไทยนุ่งกางเกงขาก๊วยสีกรมท่าสวมเสื้อม่อฮ่อมสีเดียวกับกันยืนชะเง้อชะเง้อ ในมือของเขามีถ้วยใบเมื่อเช้าและถุงใส่ลูกบวบเห็นดั่งนั้นหญิงสาวรีบจับชุด ‘ฮันบก’ ชุดประจำชาติของเกาหลีที่สั่งซื้อทางอินเทอร์เน็ตสมัยอยู่ในกรุงเทพฯ ออกมาสวม แล้วรีบออกไปต้อนรับหนุ่มจืดหัวใจไทยให้สละใจเล่น

“อัน - นยอง - ฮา - เซ - โย” ดวงเดือนพูดว่าสวัสดิ์ค๊ะเป็นภาษาเกาหลีด้วยท่าทางสุภาพ พร้อมกับค้อมศีรษะเล็กน้อย

รักษ์ไทยเห็นดั่งนั้นก็งุนงงยิ่งนัก แต่อดขำในความทะเล้นของอีกฝ่ายไม่ได้

“คัม - ซา - ฮัม - นี - ดา” เธอกล่าวขอบคุณแล้วตั้งทั้งถ้วยและถুবวบมาถือไว้

“อัน - นยอง - ฮี - คา - เซ - โย” เธอเอ่ยคำอำลาจบก็รีบวิ่งขึ้นบ้านทันที

รักษ์ไทยเกาหัวแกรกๆ หันหลังกลับแล้วเดินลอดรั้วบ้านซึ่งเป็นเพียงแนวไม้ปักฝังดินห่างเป็นระยะ

เมื่อกลับถึงบ้านซึ่งเป็นเรือนไม้ ใต้ถุนโล่ง กั้นห้องครัว ห้องน้ำ และห้องเก็บของไว้ข้างล่างฝั่งหนึ่ง ข้างบนแบ่งเป็นห้องนอนกับระเบียบหันหน้าไปทางแม่น้ำและขุนเขาป่าไม้ ส่วนทางด้านทิศตะวันออกจะเห็นห้องนาสุดลูกหูลูกตาบ้านหลังนี้พ่อของเขาซื้อไว้ตั้งใจจะให้เป็นที่พักผ่อน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้

มาอยู่ จนกระทั่งเขามาเห็นแล้วรู้สึกชอบเป็นอย่างมาก จึงขอมายู่และทำงานที่รัก

เวลาสายเช่นนี้ ปกติเขาจะนั่งสงบนิ่งบนเก้าอี้โยกริมระเบียงหันไปทางแม่น้ำ หรือไม่กี่ไปนั่งบนสะพาน 'เชื่อมฝัน' ซึ่งใช้ปีกไม้สร้างยื่นออกไปกลางลำน้ำที่พื้นล่างเป็นโหนดหินก้อนเล็กก้อนใหญ่และเม็ดทรายกรวดหยาบ สายลมยามสายกับดอกหญ้าดอกเล็ก ๆ สีเหลืองสีม่วงริมลำธารทำให้มีอารมณ์สร้างสรรค์งาน เมื่อความคิดดีที่สุดในที่สุดเกิดขึ้น เขาต้องรีบกลับเข้าไปทำงานในห้องแอร์ในห้องสมุด จนกระทั่งได้เวลาเที่ยงจึงออกมายืดเส้นยืดสาย ทำอาหารกลางวันง่าย ๆ จำพวกไข่เจียว ผัดผัก แกงจืดใส่ท้อง เมื่อท้องอืดก็หลับสักงีบ แล้วลุกขึ้นมาทำงานต่อ ถ้าล้ามากก็ผ่อนคลายเป็นการเดินเข้าไปในสวน ดูแลเปิดบิ๊มดึงน้ำขึ้นจากแม่น้ำให้ไหลไปตามท่อพีวีซีสู่โคนต้น หรือไม่กี่ไปปั่นเป็ยนบริเวณแปลงพืชผักสวนครัวที่เด็ก ๆ ช่วยขุดดิน ช่วยปลูก ช่วยรดน้ำแลกกับการกระโดดโลดเต้น หรือ ฟังนิทาน อ่านหนังสือการ์ตูนภายในบริเวณบ้านเขา

มองดูชีวิตตนเองในเวลานี้ก็มีความสุขเหลือกำลัง ไม่ต้องตื่นแต่เช้าด้วยภาวะจำยอม ไม่ต้องขับรถท่ามกลางฝุ่นควันและเพื่อนร่วมถนนที่ใจคอคับแคบ ไม่ต้องสูดอากาศที่เต็มไปด้วยมลภาวะ ไม่ต้องเดินเข้าร้านเสื้อผ้าบ่อย ๆ ใช้เงินมากมายไปกับอาหารดีมีคลาสอย่างแต่ก่อน ไม่มีสังคัมฟุงเพื่ออวดร่ำอวดรวย พูดแต่เรื่องธุรกิจและการเมืองที่ผกผัน

‘เหมาะก็แก่แล้ววะ บ้านไร่อรัก หวังว่าแกจะเจอคนที่ใช่แทนคุณหนูใหญ่ นะ ดูแลตัวเองดี ๆ นะเพื่อน อย่าไปหลงเสน่ห์น้องนางบ้านนา นะไว้วัย ไม่งั้นแม่แกอกแตกตายแน่’

หนึ่งปีที่เขามายู่ที่นี่ มีแต่เจริญสุขคนเดียวที่มาเยี่ยมอยู่เนือง ๆ ส่วนคนอื่นนั้นนาน ๆ ถึงจะมากันสักที คุณหนูเล็กมักส่งการ์ดมาให้ทุกเทศกาล และโปสการ์ดเวลาออกไปเที่ยวตามต่างจังหวัด

บ้านก็พร้อม ฐานะก็พร้อม ตัวก็พร้อม ขาดแต่คุณผู้หญิงที่บ้านเท่านั้น